

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **H. Š.**, bývajúcej v G., zastúpenej JUDr. P. M., advokátom so sídlom v P., proti žalovaným **1/ M. K., s.r.o.** so sídlom v H., IČO: X., **2/ JUDr. S. C.**, súdnemu exekútorovi so sídlom vo Z., IČO: X., obom zastúpeným JUDr. P. P., advokátom so sídlom vo Z., **3/ S., k. s.** so sídlom v B., IČO: X., **o ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 7 C 98/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 31. júla 2013 sp. zn. 11 Co 177/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žalobkyňa je povinná zaplatiť do troch dní žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške 99,33 € na účet JUDr. P. P., advokáta so sídlom vo Z..

Žalovanému 3/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa v konaní o ochranu osobnosti domáhala, aby žalovaní 1/ až 3/ boli súdom zaviazaní zaplatiť jej náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 11 a 13 Občianskeho zákonníka), a to žalovaná 1/ vo výške 4 620,50 €, žalovaný 2/ vo výške 6 738 € a žalovaná 3/ vo výške 10 138,70 €. Na odôvodnenie žaloby uviedla, že žalovaní neoprávnene zasiahli do jej chránených osobnostných práv podávaním návrhov na súdy, súdnymi konaniami, domáhaním sa finančných prostriedkov, vymáhaním neexistujúcej pohľadávky v exekučnom konaní a tiež zablokovaním jej účtu s prostriedkami na živobytie súdnym exekútorom.

Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom z 18. januára 2012 č.k. 7 C 98/2011-112 žalobu zamietol. V odôvodnení uviedol, že vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi (spismi Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 10 Cb 87/2006, 8 C 47/2010 a 10 Er 159/2011) a zistené skutkové okolnosti právne posúdil podľa § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že predpokladom úspešnosti žaloby o ochranu osobnosti je, že zásah do chránených osobnostných práv bol neoprávnený. O neoprávnený zásah ale nemôže ísť v prípade konania, ktoré je zákonom predvídané a dovolené. Podľa právneho názoru súdu prvého stupňa nedošlo konaním žalovaných 1/ až 3/ k neoprávnenému zásahu do osobnosti žalobkyne, lebo súdne konania, na ktoré poukazovala, boli riadne a zákonne vedené a právoplatne skončené. Žalobkyni bola v týchto konaniach vytvorená možnosť domáhať sa ochrany práv, a to aj podávaním riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. K tvrdeniu žalobkyne, že žalovaní jej súdnymi konaniami spôsobili závažnú psychickú ujmu, súd prvého stupňa uviedol, že judikatúra dospela k názoru, podľa ktorého rozhodnutie vydané v konaní začatom pred príslušným orgánom v súlade so zákonom (i keby dodatočne vyšlo najavo, že nebolo vydané dôvodne) nemôže byť považované za neoprávnený zásah do osobnosti. Nakoľko žalobkyňa nepreukázala, že žalovaní neoprávnene zasiahli do jej osobnosti, nevzniklo jej právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Samotné pocity žalobkyne a jej vnútorné prežívanie predmetných súdnych konaní nepreukazujú, že jej žaloba je opodstatnená. Vzhľadom na to žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudkom z 31. júla 2013 sp. zn. 11 Co 177/2012 Krajský súd v Prešove rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý napadla žalobkyňa odvolaním, potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) vo výroku vo veci samej. Napadnuté rozhodnutie zmenil vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania tak, že žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov nepriznal; nepriznal im ani náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav a vec posúdil podľa správnych ustanovení právnych predpisov (§ 11, § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka), ktoré aj správne vyložil a zo zistených skutočností (skutkového stavu) vyvodil správne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania. Správny je tiež jeho záver, podľa ktorého v posudzovanom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre poskytnutie požadovanej ochrany pred tvrdými zásahmi do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, a to predovšetkým z toho dôvodu, že konaním žalovaných nebolo zasiahnuté do osobnostných práv neoprávneným a nedovoleným zásahom. Žalobkyňou v konaní tvrdené skutkové

okolnosti sú z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby podľa § 11 až 13 Občianskeho zákonníka irelevantné. Odvolanie žalobkyne z tých hľadísk, ktoré prichádzajú do úvahy (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p.), nemožno považovať za opodstatnené. V danej veci išlo o to, že niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, i keď sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde medziiným vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. Takým orgánom je aj súd, na ktorom prebieha občianske súdne konanie, alebo exekútor vykonávajúci exekúciu. Žalobkyňa vyvodzuje svoje nároky z postupu súdov, ktorý nemožno považovať za neoprávnený. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok potvrdil vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá. V ďalšom konštatoval, že v danom prípade neboli podmienky pre potvrdenie napadnutého rozsudku vo výroku o trovách konania, lebo súd prvého stupňa neaplikoval § 150 ods. 1 O.s.p. a neprihliadol na okolnosti, ktoré v prejednávanej veci odôvodňujú výnimočné nepriznanie náhrady trov konania žalovaným. Za okolnosti takej povahy považoval odvolací súd skutočnosti, ktoré viedli žalobkyňu k podaniu žaloby, jej nepriaznivé osobné a majetkové pomery. Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil poukázaním na § 224 ods. 1 v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa dovolanie s tým, že súd prvého stupňa „nedostatočne bral do úvahy listinné dôkazy žalobkyne“ a náležite nezohľadnil prípady porušenia ustanovenia § 526 Občianskeho zákonníka, v rámci ktorých sa pri postúpení pohľadávok ako dlžníčka nemala možnosť kvalifikovaným spôsobom brániť. O ich postúpení sa dozvedela vždy až dodatočne. Žalovaní konali neeticky, uvádzali ju do omylu a v súdnom a exekučnom konaní uplatňovali voči nej nároky, ktoré boli nepodložené tak skutkovo, ako aj právne. Odvolací súd v preskúmanom prípade síce napravil nesprávnosť výroku prvostupňového rozhodnutia o trovách konania, vo veci samej ale nezjednal nápravu. Žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a ním potvrdený rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaní 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že podľa ich názoru je tento opravný prostriedok žalobkyne podaný oneskorene. Pre prípad, že dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie bolo podané včas, navrhli dovolanie odmietnuť ako procesne neprípustné, lebo jednak smeruje proti rozsudku súdu prvého stupňa, jednak tiež proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nie je uvedený v § 238 ods. 3 O.s.p. Zároveň požiadali o náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaná 3/ sa k dovolaniu písomne nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala účastníčka konania zastúpená v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie bolo podané včas.

Zo spisu vyplýva, že rozsudok odvolacieho súdu bol účastníkom konania (ich právnym zástupcom) doručovaný poštou. Z doložky o právoplatnosti, ktorá je na ňom vyznačená, vyplýva, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 2. októbra 2013 (viď č.l. 159 spisu). V spise sa na č.l. 169 až 190 nachádza podanie žalobkyne, ktoré je síce formálne označené ako „odvolanie proti rozsudku 7 C 98/11 a 11 Co 177/2012“, z hľadiska obsahového ale ide jednoznačne o dovolanie, ktoré smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu. Toto podanie bolo podané na pošte 30. októbra 2013 (viď obálku pripojenú k č.l. 190 spisu), teda v rámci jednomesačnej lehoty uvedenej v § 240 ods. 1 O.s.p. Žalovaní 1/ a 2/ preto neopodstatnene namietajú, že dovolanie bolo podané oneskorene.

Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala žalobkyňa včas (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal ďalej, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno – iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených – napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo (len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj *Roseltrans proti Rusku*, rozsudok z roku 2005). Vo veci *Abdullayev proti Rusku* (rozsudok z roku 2010) ESLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [viď napríklad *Sutyazhnik proti Rusku* (rozsudok z roku 2009) alebo *Bulgakova proti Rusku* (rozsudok z roku 2007)]. Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri *Ryabykh proti Rusku*, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri *Sutyazhnik proti Rusku*, rozsudok z roku 2009).

2. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Predmetné dovolanie preto podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je.

3. Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z nich vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej

praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalobkyňa procesné vady konania uvedené v § 237 netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z uvedených ustanovení nevyplýva.

4. Obsah dovolania nasvedčuje tomu, že žalobkyňa opodstatnenosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku vyvodzuje z (ňou tvrdených) nesprávností, ku ktorým malo podľa jej názoru dôjsť v občianskych súdnych konaniach, ktorých bola účastníčkou, resp. z (ňou tvrdených) porušení zákona, ktorých sa dopustili žalovaní pri hmotnoprávných úkonoch majúcych dopad na právne postavenie žalobkyne (napríklad pri postúpení pohľadávky).

Dovolacie námietky žalobkyne majú z rozhodujúceho – materiálneho (obsahového) hľadiska povahu námietok spochybňujúcich správnosť právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

5. V dovolaní sa naznačuje aj to, že v predmetnom konaní došlo k nesprávnostiam v procese zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností, vykonávania dokazovania, vyhodnocovania výsledkov vykonaného dokazovania a prijímania skutkových záverov.

Dovolací súd preto uvádza nasledovné:

V prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. (vid' tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá to prípustnosť dovolania.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (vid' § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania.

Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani (prípadné) nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (obdobne vid' aj ďalšie uznesenia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

6. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je a nevyšla najavo žiadna z väd konania uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd jej dovolanie odmietol ako procesne neprípustné bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou

napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

7. V dovolacom konaní nemala žalobkyňa úspech. Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovaným, ktorí mali úspech (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaná 3/ nepožiadala o náhradu trov dovolacieho konania, preto jej dovolací súd nepriznal náhradu trov tohto konania. Žalovaným 1/ a 2/ priznal dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania (§ 142 ods. 1 O.s.p. v spojení § 243b ods. 5 O.s.p.) spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, a to vypracovanie vyjadrenia žalovaných 1/ a 2/ k dovolaniu žalobkyne [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby, majúci na zreteli ustanovenie § 13 ods. 2 vyhlášky, určil dovolací súd podľa § 10 ods. 8 vyhlášky vo výške 91,29 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (8,04 €)] predstavuje spolu 99,33 €.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. augusta 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková